

במזה הכולמום

פטריוטיות. א) הרמן מנקן
 זיקט קצת ידיעות אשר פרסם בעתונו
 דהי אמריקן מרקורי והוציאם בכרך
 הקרוי אמריקנה. באחת ההערות יוספר
 על כלב אחד מחניכיו של מאלף
 הכלבים ארנילד קורט בקונקטיוקט. אותו
 כלב התנפל אילו פעמים על הדגל
 האמריקאי ופרסם מקצת כנפיו. הכלב
 נתפס בשעת בניה שכוז במולדת. גור
 דינו נחתך ולא רחם והוא הוצא
 להורג.

ועוד יוספר מפי מנקן: בריח
 הפטריוטים בבקס אשר בפנסילוניה
 החליטה: הננו מיהים נגד הקסת מצבת
 זכרון לכריסטוף קולומבוס בטקומותיני
 והננו מצהירים כי רק גבורים ילידי
 הארץ וילדיה אדמה האמרי
 קאית ראויים לאותות-כבוד כאלה.
 ב) גרמניה נסתירה החקירה של
 מרד-החשאין אשר הבינו במהתרת
 לודנדורף וחבריה רבייה-חובלים של
 הפטריוטים הצרופה והמוקקת. מבין
 הפרטים המרובים שנגלו דוברו כי
 המורדים אמרו להבריה מנכולי-גרמניה
 את כל אשר דמו אינו גרמני טהור
 בתכלית-הטהרה ודבק בו טפחידם של
 בני-שם. אלה בני-ישראל שבגרמניה -
 נגור עליהם מפי לודנדורף. הילר ושות'
 לשבת בארץ נושן. במעין החיס פושב
 מתודש להיותם אסורים במנע לכל אדם
 גרמני. אולם לודנדורף הגדיל לעשות.
 באחד מנאומיו האחרונים הצהיר, כי
 הוא אינו לעזוב את הכנסיה הנוצרית.
 כי אין היא יכול לקבל עליו את מצוותיה
 של דת אשר יוצרה ומהוללה היה ישו
 מנצרת. שרמו לא היה דם גרמנים
 טהור. לאמור: אילו הצליח לודנדורף
 לכצע את אשר זמס. כי או נשברו
 בכף משזוליה-הירכים ובכל כנסיה ובית
 תפלה ברחבי-גרמניה פסיליישו, שהרי -
 בנוסתם של חכמי פנסילוניה - רק ילידי
 האדמה הגרמנית ראויים לאותות-כבוד
 כאלה.

ורף אנב: מנקן מוסר ידיעה
 אחת שנפרסמה בגילוי מירורי הניו-
 יורקי, המספית על איש אחד, זק ריד
 קלוד שמו, נוצרי חיד, אשר סרוב
 חסידות כיסה את כל בשרו בכתנות
 קעקע של תמונות ביבליוח שונות ולא
 נתקרה דעתו עד שחרת בקרחתו
 בכתובת-קעקע את קלסתר פניו
 של ישו.

ויף, אדוני רידקלוד, אילו נודמנת
 בקרחך הנכבדה לניסניה ביוס-ממשל
 ללודנדורף, כי או לא היית נמטר בלא
 פישוטי-העור של הקרקפתא דלא כנה
 הפלין...

בני נצרת. א) ביונוסלביה קמה
 כחה, שחבריה אומרים לקיים בנוסם
 ובחרף נפש מקצת תורתו של אותו
 האיש מנצרת שלא להניף חרב על
 אדם חי להמיתו, ארפיס. מבני-נצרת
 אלה, שנתייסו ב-1924 לצכא, סרבו
 להשבע שבועת-אמונים וכולם הושמו
 בכלא; 800 מהם שנתייסו ב-1926
 לצכא סרבו לעשות בעבודה הזאת ונדונו
 אחרי-אחד לעשר שנות מאסר. רבים
 מהם נמלטו על גפשמ וברחו לקנדה
 ולארגנטינה ובלבד שלא ללמוד תנאים
 מלחמה, שהם תועבה לנפשם. לפני
 חדשים מספר סאנו 88 מבני-הכחה
 להתניים ואף הם נכלאו בסוהר, ומעשה
 בשלשה. אחד חייט, אחד נגר ואחר
 אחר - אשר לא נצו ללמד את יריהם
 לקרב ואצבעותיהם למרחמה, ועוד ב-1921
 נדונו להמש שנות-מאסר והם נשאו
 את עונם חמש שנים חמימות ונשללו
 מהם מה שקורין, זכויות כבוד אזרחיות
 וצבאיות וקבלו את היסורין באהבה
 מהיותם סבורים, כי נתפסו מעניני-צכא.
 אולם לנודל תמיהתם נחניסו עוד
 פעם לפני אילו חדשים, אף הפעם סרבו
 ונדונו מחדש אחד אחד לאחת עשרה
 שנות מאסר.

ב) טכללת-מרבורג, של פויל
 נטורם והרמן כהן, ערכה זה מקרוב
 חניובל, כי נמלאו לה 400 שנה מיום
 היוחה ביהודע להנמים ודורשי-תורה.
 נולדת-הכותרת של ההנינה היה מנויו של
 מר דואיסבורג לרוקסור-הכבוד של המכון
 לתיאולוגיה, שמתפקידו לשקוד על
 ההעסקה של חורת-הנוצרי, ומי הוא מר
 דואיסבורג זה, שזכה לכל הכבוד הגדול
 הזה? מי הוא האיש, אשר גדוליה-הדת
 הנוצרית בטכללת-מרבורג מצאו בו את
 הראוי וההגון ביותר להתכבד ביום-הג
 ועצרת למדע ולרוח? האם נמנה בין
 אלה שהעטיקו את מעניתי-החקר בתורתו
 המוסר הנוצרית? האם נתפרסם האיש
 בנדיבות-לב ובאהבת-הבריות? או שמא
 יצא למערכות-המלחמה לחבוע דין יחום
 ואלטנה? ואולי ישב בצנעא בתא-זוירים
 והפקיד את עצמו להנהרות של איש
 תם יושב אהל? אם תהשכו כמו אלה
 תפעו טעות נסה. האיש דואיסבורג הוא
 ראשו-ערת-הבקרת של חברת-הסניות
 הגדולה בגרמניה I. G. Farbenindustrie
 A. C. אשר במעבדותיה נעשים חמרי
 הנפץ למיניהם, אדי-הרעל ומעשה
 הינאמיט הדרושים למלחמות-העמים
 העתידות לבוא, וצדקו דברי המפאפעני
 שפינלי: מנויו של האיש הזה לרוקסור
 הכבוד לתיאולוגיה היה כמעין פסגת
 הבקורת העצמית של הקרליקליזם, אכן:
 רעל, דינאמיט ותיאולוגיה - ציליט משולש
 נאה והרמוני...